

[Torben Lund]

hed for at have et fælles ansvar for deres fælles børn.

Det store diskussionsemne i debatten har været reglerne om, at forældre skal kunne aftale at fortsætte en fælles forældremyndighed efter en separation eller skilsmisse. Jeg tror, der er enighed om, at en separation og en skilsmisse er en stor belastning for en familie. Det er en stor belastning både for børnene og for forældrene, også i de tilfælde, hvor forældrene kan tale sammen, hvor forældrene er på rimelig talefod med hinanden. Det er en stor psykisk belastning at skulle afgive forældremyndigheden, at skulle give afkald på forældreansvaret for sine egne børn.

Hvorfor vil man fra regeringspartiernes side ikke være med til at give de forældre, der ønsker at bevare det fælles forældreansvar, en mulighed for det? Hvorfor skal de ikke have lov? Hvorfor må man ikke lette separationen og skilsmissen for forældrene og dermed for børnene?

Til slut skal jeg nævne, at vi er meget tilfredse med, at vi har fået forbedret lovforslaget på det punkt, der hedder rådgivning og vejledning af forældre og børn i den belastende situation, en separation og skilsmisse er. Vi tror, det er meget vigtigt, at vi nu med statsamterne som ansvarlige får etableret en mere bred familiemæssig rådgivning af forældrene og af børnene i denne situation.

Jeg har forstået, at det er netop dette punkt, der har fået fremskridtspartiet til at skifte holdning fra at stemme for det beslutningsforslag, der danner baggrund for lovforslagene, til at de i dag vil stemme imod. Jeg må sige, at jeg forstår ikke helt denne vending hos fremskridtspartiet, al den stund det beslutningsforslag, vi vedtog i sin tid, i punkt 3 indeholdt, at der skulle skabes en bredere familiemæssig rådgivning i forbindelse med gennemførelsen af disse regler. Jeg må sige, at jeg ikke helt forstår, at fremskridtspartiet kan vende fra hvidt til sort på grund af, at der etableres en bedre rådgivning.

Per Stig Møller (KF):

Der kan være meget rigtigt i at tilpasse familielovgivningen til de familiemønstre, som rent faktisk findes her i landet, og vi ved, at der findes mange ugifte samboende

med fællesbørn. På den anden side ved vi, at denne mode er i aftagende, og at flere og flere gifter sig. Er det lovgivningens skyld, at de nu gør det, eller er det skattelovens skyld, at de ikke gjorde det?

Vi har oplevet en periode med mange eksperimenter i familiemønstret, sikkert ikke til det bedste for børnene. Derfor er det ikke sikkert, at lovgivningen skal knæsette en udvikling, som bogstavelig talt er ved at gå i sin mor igen, slet ikke hvis den ikke betød en forbedring for børns trivsel. På disse områder er det nok rigtigere, at lovgivningen er lidt bagefter og nøjes med ikke at stille forhindringer op for, hvordan voksne mennesker vil leve deres liv, med det ansvar, de undervejs pådrager sig, når det drejer sig om børn. Staten skal ikke fortælle mennesker, hvordan de skal leve, og den skal holde sig fra familien som område. Men lovgiverne skal heller ikke eksperimentere med børnene. Derfor er den røde tråd i dette forslag, at der skal tages hensyn til, hvad der er bedst for barnet, og egentlig er dette hovedkravet.

Vi er nogle stykker, der godt kunne tænke os at regulere forholdet mellem samboende, så de kan få fælles forældremyndighed, men så vil vi heller ikke mere, og andre vil end ikke dette. Lovforslagene vil imidlertid gå meget længere, og derfor kan ingen af os støtte dem.

Det er min opfattelse, at man ved at give fælles forældremyndighed efter skilsmisse indbygger et konfliktområde mellem de fraskilte, som kan skabe en stadig utryghed for den, der har omsorgen for barnet, og disse konflikter kan ende med, at den ene eller den anden ønsker den oprindelige fælles aftale forkastet for at få forældremyndigheden alene. I den situation vil barnet komme til at opleve sin anden skilsmisse. Den tryghed, barnet efter nogle af forslagstilhængernes opfattelse vil få ved den fælles forældremyndighed, kan de kun få, hvis de voksne skilles voksent i dag, ikke med det nye forslag.

Intet forhindrer folk i dag i at indgå aftaler, som betrykker barnet og fjerner enhver skyldfølelse fra det, den skyldfølelse, man med dette forslag taler om forsvinder. Jeg er ikke sikker på, det er rigtigt, for den skyld kommer barnet alligevel til at føle i forbindelse med omsorgen, for der er stadig væk en forælder, der bliver tilbage med barnet. Det er bruddet i samlivet, der er det væsent-